

Katsoin vielä kerran häntä automme ikkunasta. Tiesin, että se oli viimeinen kerta, kun näen hänet. Katsoimme toisiamme pitkään, todella pitkään. Hänen merensiniset silmänsä olivat vetiset, hän melkein itki. Hänen katseensa oli hyvin pelokas ja outo. Hän tiesi, että tämä päivä tulee vielä. Tämä päivä, kun me hyvästelemme toisemme, emmekä näe toisiamme enään, tuskinpa koskaan. "Haluatko, että lähdemme?" äiti kääntyi katsomaan minua apukuskin paikalta ja silitti polveani. Äiti näki kyyneleni. Äiti näki kuinka katsoin häntä. "Meidän on pakko lähteä", äiti sanoi. Se lause tuntui korvissani tuskalta. En halunnut lähteä, vaan halusin jäädä hänen luokseen. Sydän jyskytti rinnassani. Muistan kaikki hetket hänen kanssaan. Kuinka me tutustuimme, nauroimme, pidimme hauskaa, ihastuimme, rakastuimme, ja nyt eroamme. En osannut hyvästellä häntä, minkä takia me nyt tuijotamme toisiamme. Tuntui pahalta, kaikki tuntui pahalta. "Okei. Nyt lähdetään, ei ole koko päivää aikaa", äiti sanoi ja huokaisi. Äiti katsoi edelleen minua, että vastaisin, mutta avasin turvavyöni ja astuin ulos autosta, samalla hetkellä kun avasin oven. Koko perheeni kääntyi katsomaan minua, kun kävelin hänen luokseen. Murruin täysin. Tunsin kyyneleet poskillani, kuten ripsivärikin. Kun saavuin hänen luokseen, halusin häntä, kuten hänkin minua. Halaus oli lämmin ja turvallinen. Tiesin, jos jään pakittamaan tähän hetkeen, ikävöin häntä lopun ikääni. "Anteeksi", sanoin ja irroitin hänestä. Katsoimme hetken vielä toisiamme, kunnes käännyn ja kävelin takaisin autoa kohti. Siinä hetkessä, näin kuinka kyynel valui hänen poskellaan. Astuin takaisin autoon istumaan, vedin turvavyön reiteni yli lukkoon. Edelleen, molemmat vanhempani etupenkiltä olivat kääntyneet katsomaan minua, kuten pikkuveljeni vieressäni. "Voimme lähteä, olen valmis", sanoin hiljaa, vaikka en olisi halunnut. Äiti silitti polveani: "Kaikki järjestyy." Tiesin että äitini oli oikeassa. Katsoin äitiäni ja hymähdin, vaikka se ei ollut aitoa. Isä painoi kaasua. Yritin olla katsomatta ulos, vaikka tunsin hänen katseensa. Painoin kasvot kämmeniini, ja itkin. "Haluatko?" pikkuveljeni kysyi, ja ojensi suklaalevyään minulle. Käännyin katsomaan pikkuveljeäni, ja puristin päätäni. "Kiitos silti", sanoin ja hymähdin. Pikkuveljeni rakasti suklaata, ja meillä tuli aina kinaa, jos joku oli ostanut suklaata meidän taloon. Veljeni oli tarkka, että hänen suklaansa on hänen, eikä koskaan tarjonnut minulle, palastakaan. Minusta oli söpöä, että hän huomasi, miltä minusta tuntuu, mutta en silti voi viedä hänen iloaan. Hän silti pudotti suklaalevynsä keskikipenkille, ja työnsi sitä minua kohti. Kännykkäni värisi hupparini taskussa. Pyyhin kyyneleet ja otin valkoisen kännykkäni taskusta, jonka olin saanut häneltä, kun rikoin omani. Olisi varmaan pitänyt palauttaa se, sillä kännykkä tuo muistiini vain hänet. Näppäilin suojakoodin ja menin viesteihin. Viesti oli häneltä, juuri häneltä. Harkitsin pitkään, avaanko viestin vai en. Jos avaan, tiedän että siinä viestissä on jotakin, mikä ei saa minua unohtamaan häntä. Minun oli pakko unohtaa hänet. Minulla alkaa uusi elämä, toisella puolella maapalloa, vaikka en olisi halunnut. Olisin halunnut jäädä vanhaan elämäni, mutta en saanut. Kesällä kaikki oli hyvin, en huolehtinut mistään. Pidin vain hauskaa hänen kanssaan, vaikka tiesimme, että muutan perheeni kanssa kesän jälkeen kauas pois, sillä isäni sai töitä toiselta puolelta maapalloa. Palkka oli niin hyvä, että isäni ei halunnut kieltäytyä, eikä äitini. Pikkuveljeni otti asian aluksi raskaasti, mutta nyt on iloissaan. Entä minä? Ensiksi en välittänyt, sillä en tiennyt että se tuntuisi tältä. Se tuntui kuin joku olisi iskenyt puukon rintaani. Menetin kaiken, kuin olisin ihan tuntematon tyyppi, sillä elämäni kuului kotimaahani. En ole enään varma kuka olen? En näe enään tulevaisuuttani. Kuitenkin kesällä me ei välitetty siitä. Me elimme hetkessä. Nykyään, on vain minä, eikä enään meitä. Minun on nyt aloitettava elämäni uudelleen, uudessa paikassa, uudessa kodissa. "Kauan vielä", pikkuveljeni kysyi. Joko aika oli mennyt hitaasti, tai matka oli pitkä. Olin vain nojannut ikkunaan ja katsonut vastaantulevia autoja. Päässäni ei pyörinyt mitään, meinasin nukahtaa. "Vajaa tunti", äiti vastasi etupenkiltä. Pikkuveljeni huokaisi syvään, todella raskaasti.